

Sygn. akt III Ca 1762/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2017r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Pawlik

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2017r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 19 sierpnia 2016r., sygn. akt I C 1073/16 upr

***prostując oczywistą niedokładność zaskarżonego wyroku, poprzez jego oznaczenie jako wyrok
zaoczny; oddala apelację.***

SSO Tomasz Pawlik

Sygn. akt III Ca 1762/16

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna w W. domagała się zasądzenia od pozwanego 4 103,90 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 3 500 zł od dnia 30.12.2015r. oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 385zł od dnia wniesienia pozwu oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż pozwany zawarł w dniu 17.04.2015r. z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowę pożyczki odnawialnej V..pl. (...) została zawarta w formie elektronicznej zgodnie z ustawą o świadczeniu usług drogą elektroniczną z dnia 18.07.2002r. Następnie na adres e- mail pozwanego została wysłana umowa pożyczki opatrzona bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu. Pozwany zobowiązany był do jej podpisania i odesłania na adres pozwanego. Pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki do dnia 16.05.2015r. Wobec braku spłaty pożyczki, powód wezwał pozwanego do zapłaty. Po bezskutecznej windykacji pożyczkodawca dokonał w dniu 30.09.2015r. cesji wyżej wskazanej wierzytelności na powoda.

Pozwany M. K. nie stawiał się na rozprawie, pomimo prawidłowego zawiadomienia go o terminie, nie żądał przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność ani nie złożył w sprawie wyjaśnień.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy powziął w niniejszej sprawie wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń zawartych w pozwie odnośnie istnienia legitymacji procesowej powoda. W związku z tym przeprowadził postępowanie dowodowe. W wyniku tego ustalił, że zgodnie z wzorem umowy pożyczki odnawialnej V..pl pożyczkodawca udziela pożyczkobiorcy odnawialnej linii pożyczki w ramach limitu ogólnego, po spełnieniu przez pożyczkobiorcę warunków określonych w umowie. Warunkiem zawarcia umowy i udzielenia pożyczki jest uprzednie utworzenie przez pożyczkobiorcę aktywnego profilu klienta, a następnie dokonania przelewu w kwocie 0,01zł tytułem opłaty rejestracyjnej. W tytule przelewu należy wpisać tekst zgodny z komunikatem zawartym w e-mailu wysłanym do pożyczkobiorcy o utworzeniu profilu klienta.

W dniu 11.02.2013r. pozwany przelał na konto (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 0,01zł wskazując w tytule przelewu „potwierdzam rejestrację i zgadzam się na umowę pożyczki V..pl nr (...)”. Następnie 17.04.2015r. (...) Sp. z o.o. w W. wygenerowała dokumenty określające warunki umowy pożyczki kwoty 3 500 zł z terminem spłaty na dzień 17.05.2015r. Warunki umowy dotyczyły pożyczki nr (...) i z powołaniem na ten numer umowy zostały przelane środki na konto pozwanego. Następnie powołując się na wskazaną umowę (...) Sp. z o.o. w W. wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 3 500 zł.

(...) Sp. z o.o. w W. „jako nadawca” skierował się do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo – akcyjnej w W. „Porozumienie o rozliczenie z fizyczną dostawą” z 30.09.2015r., w którym wskazano, że niniejsze zawiadomienie nawiązuje do Transakcji Kredytu Instrumentu Pochodnego z dnia 31.05.2015r. zawartej pomiędzy tymi stronami oraz nawiązuje do Zawiadomienia o Zdarzeniu Kredytowym z dnia 30.09.2015r. W porozumieniu tym (...) Sp. z o.o. w W. potwierdziła, że przenosi na „adresata” wierzycelności wyszczególnione w załączeniu A.

Na bazie opisanych dokumentów Sąd Rejonowy ocenił, że powód nie wykazał nabycia przez siebie wierzycelności przeciwko pozwanemu. Argumentował, że załącznik do „porozumienia o rozliczeniu z fizyczną dostawą” z 30.09.2015r., w którym wskazano jedynie numer pożyczki nie został przez nikogo podpisany, a zatem nie stanowi dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 249 k.p.c. i nie może stanowić dowodu, na podstawie którego Sąd mógłby czynić ustalenia w zakresie legitymacji czynnej powoda. Ponadto powód nie przedłożył także dokumentów do których treść dokumentu z dnia 30.09.2015r. nawiązuje i do których treści się odwołuje.

W związku z powyższym Sąd I instancji uznał, że powód wbrew treści art. 6 k.c. nie wykazał, że jest legitymowany czynnie w niniejszej sprawie.

Niezależnie od powyższego Sąd I instancji przywołując treść regulacji art. 720 § 1 k.c. i art. 6 k.c. uznał, iż powód nie wykazał także że do zawarcia umowy z pozwany na warunkach przez niego wskazanych w ogóle doszło. Powód przedłożył bowiem jedynie wzór pożyczki, bez podpisu pozwanego. Podkreślił także niezgodność pomiędzy tytułem przelewu wykonanym przez pozwanego, a dotyczącym umowy nr (...), a numerem wskazanym w umowie pożyczki w V..pl (...).

Od opisanego wyroku apelację wniosła powódka domagając się jego zmiany poprzez orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie przepisów postępowania: art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym oceny dowodów w postaci wyciągu z załącznika A do Porozumienia o rozliczeniu z fizyczną dostawą, wyciągów z rachunków bankowych powoda i pozwanego skutkujące przyjęciem, że pozwany zawarł z pożyczkodawcą umowę o numerze (...), podczas gdy z prawidłowej analizy materiału dowodowego wynika, iż pozwany zawarł umowę pożyczki o numerze (...), która następnie była przedmiotem cesji z dnia 30.09.2015r. Zarzucił także naruszenie art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo bez wykazania, iż okoliczności przedstawione

przez powódkę budzą uzasadnione wątpliwości, których następstwem było wydanie wyroku oddalającego powództwo w całości podczas gdy przedstawione przez powoda dokumenty w sposób jednoznaczny poświadczają legitymację czynną powoda w przedmiotowej sprawie.

Zarzucił także naruszenie prawa materialnego: art. 6 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powód nie wykazał, że w sposób skuteczny przejął wierzycelność przysługującą (...) Sp. z o.o. od pozwanego, podczas gdy powódka dołożyła wszelkich starań przedkładając wszelkie niezbędne dokumenty wykazujące ciągłość przelewu wierzycelności przysługującej od pozwanego wraz z jednoczesnym określeniem w załączniku A wysokości wierzycelności oraz osoby zobowiązanej..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art.339 § 2, które miało – wedle apelacji- nastąpić poprzez bezzasadne przyjęcie, że okoliczności przytoczone w pozwie budzą uzasadnione wątpliwości. Zarzuty tego Sąd Okręgowy nie podziela. Rację ma bowiem Sąd I instancji, że twierdzenia pozwu co do legitymacji procesowej powoda były ogólnikowe i niepełne, co powodowało konieczność odniesienia się do powoływanych w pozwie dokumentów. Treść tych dokumentów nie pozwala natomiast na usunięcie kwalifikowanych wątpliwości. Również twierdzenia pozwu co do zawarcia pożyczki budziły wątpliwości, skoro okoliczności przytoczone w pozwie wskazywały, że brak w tym zakresie-pomimo wymagań ustawowych- umowy na piśmie.

W tej sytuacji zarzut naruszenia art.339 § 2 k.p.c. okazał się chybiony. Stwierdzając opisane wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda, Sąd Rejonowy zobowiązany był przeprowadzić postępowanie dowodowe na bazie zaoferowanych przez powoda dowodów. Wobec bezczynności pozwanego, wydany po przeprowadzeniu tego postępowania wyrok był jednak wyrokiem zaocznym, w związku z czym konieczne było sprostowanie jego części wstępnej na zasadzie art.350 k.p.c..

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów nie naruszała, wbrew zarzutowi apelacji, zasad z art.233 § 1 k.p.c.

Trzeba w tym miejscu zwrócić uwagę, że stosownie do art. 232 k.p.c. na powodzie ciążył obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodził skutki prawne. Wskazany powyżej ciężar dowodu w znaczeniu formalnym uzupełniał ciężar dowodu w znaczeniu materialnym wyrażony w art. 6 k.c., który nakłada na stronę obowiązek udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne. Ponadto powinnością stron, w szczególności reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika, na co zwrócił również uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lipca 2004r. (I CK 32/04), jest przedstawianie takich dowodów, które spełniają ustawowe wymagania przewidziane w kodeksie postępowania cywilnego.

Mając na uwadze powyższe zasady, prawidłowa była ocena Sądu Rejonowego, że powód nie wykazał legitymacji czynnej w sprawie. Nabycie wierzycelności w drodze cesji nie można bowiem domniemywać i okoliczność ta powinna wynikać wprost z dokumentów. W żaden sposób nie da się wywieść faktu nabycia przedmiotowej wierzycelności z wydruku zawierającego tabelkę, w której zamieszone są dane dotyczące umowy, która miała być zawarta z pozwanym i inne informacje. Wydruk ten, niepodpisany przez strony umowy cesji, z całą pewnością nie jest też załącznikiem do tej umowy i w żaden sposób nie potwierdza, że przedmiotem przelewu wierzycelności była także wierzycelność przysługująca względem pozwanego z tytułu zaciągniętej przez niego pożyczki.

Rację ma także Sąd Rejonowy, że powód nie wykazał zawarcia z pozwanym umowy pożyczki na warunkach opisanych w pozwie. Z treści przedstawionego przez niego dokumentu, nie podpisanego przez pozwanego, nie wynika nawet, że pozwany był stroną umowy, gdyż część „formularza” dotycząca „pożyczkobiorcy” nie została wypełniona. Także oznaczenie tej umowy nie odpowiada tytułowi przelewu bankowego.

W tym stanie rzeczy Sąd I instancji nie naruszył także art.6 k.c. w zw. z art.509 § 1 k.c. poprzez uznanie, że cesja wierzytelności dochodzonej pozwem na skarżącego nie została wykazana. Wobec niesprostanie przez powoda ciężarowi dowodu z art.6 k.c. powództwo nie mogło być uwzględnione.

Z tych względów na mocy art. 385 k.p.c. apelację powoda oddalono jako bezzasadną . Wobec treści art. 350 k.p.c. sprostowano oczywistą niedokładność zaskarżonego wyroku, poprzez jego oznaczenie jako wyrok zaoczny, bowiem wyrok wydany w sprawie, w której strona pozwana nie złożyła żadnego oświadczenia w przedmiocie żądań pozwu jest wyrokiem zaocznym, chociażby sąd omyłkowo nie nadał mu takiego charakteru.

SSO Tomasz Pawlik